

opusdei.org

# **Rozważania adwentowe – niedziela 2 tygodnia Adwentu (rok B)**

Rozważanie na niedzielę  
drugiego tygodnia Adwentu.

Proponowane tematy to:

Cierpliwość i miłosierdzie Boga,  
Wezwanie do nawrócenia,  
Odrzucenie grzechu.

05-12-2021

-Cierpliwość i miłosierdzie Boga

-Wezwanie do nawrócenia

## -Odrzucenie grzechu

---

ROZPOCZYNAMY drugi tydzień  
Adwentu i Pan znów wychodzi nam  
na spotkanie zapraszając do  
przygotowań na przyjście Jego Syna.  
Dzięki liturgii nie tracimy z oczu  
miłosiernej miłości Boga, który nie  
męczy się przebacząc nam. Już od  
pierwszego czytania kieruje ona do  
nas wezwanie do nawrócenia  
głoszone przez proroka Izajasza:  
„Głos się rozlega: «Drogę dla Pana  
przygotujcie na pustyni,  
wyrównajcie na pustkowiu gościniec  
naszemu Bogu! Niech się podniosą  
wszystkie doliny, a wszystkie góry i  
wzgórza obniżą; równiną niechaj się  
staną urwiska, a strome zbocza  
niziną gładką” (Iz 40, 3-4).

Prorocy Starego Testamentu  
zachęcali lud do porzucenia

grzechów, a zarazem obwieszczali, że w przyszłości zostanie ustanowione przez potomka Dawida nowe i wieczne przymierze. Tekst Izajasza nawiązuje do postaci zwiastuna, który ogłosi nadejście Pana:

„Wstąpcze na wysoką górę,  
zwiastunko dobrej nowiny w Syjonie!  
podnieś mocno twój głos, zwiastunko  
dobrej nowiny w Jeruzalem! Podnieś  
głos, nie bój się! Powiedz miastom  
judzkim: «Oto wasz Bóg!» Oto Pan  
Bóg przychodzi z mocą” (Iz 40, 9-10)

Święty Marek rozpoczyna swą Ewangelię cytując dokładnie to wezwanie proroka, wykorzystując je jako tło do wprowadzenia postaci św. Jana Chrzciciela: daje zrozumienia, że to on jest zapowiadany przez Izajasza, to on ma przygotować ostateczne przyjście Pana.

Rozpoczęcie życia publicznego Jezusa zostaje poprzedzone modlitwą i pokutą jego kuzyna, który głosił

potrzebę „nawrócenia na  
odpuszczenie grzechów” (Mk 1, 4).

Czas adwentu to dobry okres, by  
przyjąć zaproszenie do wewnętrznej  
przemiany; możemy też dziękować  
Panu, że okazał nam swe  
miłosierdzie, przebacząc tyle razy  
nasze grzechy. On „prowadzi naszą  
modlitwę, i ty, synu mój, rozmawiasz  
Nim tak jak się rozmawia z bratem, z  
przyjacielem, z ojcem. Z całkowitym  
zaufaniem. Powiedz Mu: Panie, Ty  
jesteś całą Wielkością, całą Dobrocią,  
całym Miłosierdziem, wiem, że mnie  
wysłuchasz. Dlatego kocham Cię, z  
całą szorstkością mojego charakteru,  
z mymi rękoma brudnymi od kurzu  
na drodze” (św. Josemaría, *W dialogu  
z Panem*).

---

WPROWADZIWSZY postać św. Jana  
Chrzciciela, św. Marek krótko

charakteryzuje jego nauczanie, postępowanie i owoce jego misji: „Ciągnęła do niego cała judzka kraina oraz wszyscy mieszkańcy Jerozolimy [...] Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a żywił się szarańczą i miodem leśnym” (Mk 1, 5-6).

Surowość życia Jana to pierwsza rzecz, która zwraca uwagę. Jan uczy czynami, jako godny przedstawiciel jednego z rodów kapłańskich, poświęcając się zupełnie misji, którą przypisał mu Pan. Jego postawa, jego sposób życia i ubierania się wskazują, że jest nowym Eliaszem, który miał poprzedzać Pomazańca Bożego. Ponadto, oddała się na pustynię, by prowadzić życie pokutnicze, które później będzie wychwalał sam Jezus: „Ale coście wyszli zobaczyć? Człowieka w miękkie szaty ubranego? Oto w domach królewskich są ci, którzy miękkie szaty noszą. Po coście więc

wyszli? Proroka zobaczyć? Tak, powiadam wam, nawet więcej niż proroka” (Mt 11, 8-9).

Gdy zdążamy ku świętom Narodzenia Pańskiego Kościół daje nam pod rozwagę styl życia Jana Chrzciciela i sposób, w jaki on przygotowywał przyjście Jezusa. „Jeśli chodzi o surowość życia, to wezwanie Jana sięga bardzo głęboko. Zaprasza do wewnętrznej przemiany, która rozpoczyna się od uznania własnej grzeszności. Ważne, abyśmy przygotowując się do Bożego Narodzenia, weszli w swoje wnętrze i dokonali szczerego rachunku sumienia z własnego życia” (Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 4 XII 2011).

Wezwanie do wewnętrznego przygotowania się na Boże Narodzenie czynami pokuty i nawrócenia dotyczy także nas. Tak uczył o tym św. Josemaría: „Pan chce,

żebyśmy byli oddani, wierni,  
delikatni, pełni miłości. Chce,  
żebyśmy byli święci, całkowicie Jego.  
[...] Zostałeś powołany do życia  
wiarą, nadzieją i miłością. Nie  
możesz obniżać poprzeczki i  
pozostawać odosobniony w swojej  
przeciętności.[...] Razem ze mną proś  
o to Maryję, wyobrażając sobie, jak  
Ona przeżywała te miesiące  
oczekiwania na Syna, który miał się  
narodzić. A Najświętsza Maryja  
Panna sprawi, że będziesz alter  
Christus, ipse Christus, drugim  
Chrystusem, samym Chrystusem!”  
(*To Chrystus przechodzi*, nr 11).

---

POSTAĆ pokutującego Jana  
Chrzciela przygotowywała tych,  
którzy przychodzili do niego.  
Wszystkich wzywała do proszenia o  
łaskę, którą miał przynieść Mesjasz:  
„Ja was chrzczę wodą; lecz idzie

mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów. On chrzcić was będzie Duchem Świętym i ogniem” (Łk 3, 16). Choć obrzęd chrztu janowego nie był jeszcze sakramentem, poprzez który Jezus włącza nas w tajemnicę swej śmierci i zmartwychwstania, to jednak wyrażał pragnienie przemiany, odwrócenie się od grzechu i zwrócenie ku Bogu.

Obok przygotowania do Bożego Narodzenia, innym motywem adwentu jest rozważanie sądu, który nastąpi w chwili ostatecznego przyjścia Jezusa na końcu czasów. Spojrzenie na nasze życie w świetle owego momentu, który na pewno nadejdzie, nieraz pomaga zmienić sposób oceny tego, co przytrafia się nam na co dzień. Mobilizuje nas do pełnego wykorzystywania otrzymanych talentów, lepszego zagospodarowania czasu i przysparzania większej chwały Bogu.

Nawrócenie zawiera też w sobie żal z powodu obrazy Boga i postanowienie odrzucenia grzechu, jako jedyne prawdziwego zła. „Panie, pragnąłbym naprawdę i raz na zawsze osiągnąć nieskończony wstręt do wszystkiego, co ma choćby pozór grzechu, nawet powszedniego. Chciałbym mieć taką skruchę, jaką mieli ci, którzy byli Tobie naprawdę mili” (św. Josemaría, *Zapiski Duchowe*, nr 23, IV 1930 r.).

Pokuta, do której nawoływał Jan nie ograniczała się do obrzędu chrztu. Pielgrzymi, na znak wewnętrznej przemiany, wyznawali przed nim swoje grzechy (Mk 1, 5). Chociaż nie chodzi tu o sakrament pokuty, to owe wyznania ułatwiały działanie Boga w każdej z dusz i rozpoczęcie nowego życia. Po przyjściu Jezusa możemy nie tylko przyznawać się do naszych słabości, jak ci, którzy czynili to wobec Jana, ale także otrzymać przebaczenie samego Boga w

sakramencie miłosierdzia: „przyjąć sakrament pojednania to rzucić się w gorące objęcia nieskończonej miłosiernej miłości Ojca. Za każdym razem, gdy się spowiadamy, Bóg obejmuje nas i świętuje razem z nami” (Franciszek, *Audiencja*, 19 II 2014 r.).

Uciekamy się do Najświętszej Maryi Panny, naszego wzoru przygotowań na przyjście Dzieciątka Jezus. Ona wesprze nasze prośby o oczyszczenie postawy, wyrażane kolektą dzisiejszej Mszy: „Wszechmogący i miłosierny Boże, spraw aby troski doczesne nie przeszkadzały nam w dążeniu na spotkanie z Twoim Synem, lecz niech nadprzyrodzona mądrość kształtuje nasze czyny i doprowadzi nas do zjednoczenia z Chrystusem”.

foto: Kyle Cottrell on Unsplash

---

pdf | dokument generowany  
automatycznie z [https://  
dev.opusdei.org/pl-pl/article/  
rozwazania-adwentowe-  
niedziela-2adwent/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-adwentowe-niedziela-2adwent/) (11-08-2025)